

Ο Γέρων Πετρώνιος Προδρομίτης γράφει για τη μητέρα του

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η μητέρα μου Ολυμπία

Σ' όλη τη ζωή της ζούσε βαθιά πνευματική ζωή. Στις εορτές συμμετείχε με πολλή ευλάβεια, ακόμη και στις μικρότερες. Βέβαια δεν γνώριζε από βιβλία, είχε όμως διάκρισι και διαίσθησι· δεν γνώριζε από εορταστικούς κύκλους και όμως συμμετείχε σ' όλες τις εορτές, στις νηστείες και στα ετήσια μνημόσυνα της Εκκλησίας μας αλανθάστως.

Η ελεημοσύνη της ήτο η βασική της φροντίδα σχεδόν σε καθημερινή βάση. Τους ξένους τους καλούσε από το δρόμο, τους φιλοξενούσε στο σπίτι μας και τους ανέπαυε. Ποτέ δεν ανεχώρησε έστω και ένας πτωχός από το σπίτι μας με αδειανά τα χέρια. Ο πατέρας μου την ωνείδιζε ενίοτε, διότι είχε σε μεγάλο βαθμό ανοικτά τα χέρια της. Στα μνημόσυνα των νεκρών συμμετείχε με πολλή ευλάβεια. Κάθε Σάββατο πρωί έδινε ξεχωριστή ελεημοσύνη για τους κοιμηθέντες: μία λεκάνη γάλα ή φαγητό και νερό που μετέφερε η ίδια για τους γείτονες. Κατόπιν ασχολείτο με την καθαριότητα των ρούχων για την επομένη ημέρα και στη συνέχεια μαγείρευε το φαγητό για το τραπέζι της Κυριακής, διότι την Κυριακή ουδέποτε μαγείρευε. Όταν κτυπούσε η καμπάνα του εσπερινού, όλες οι δουλειές για την αυριανή ημέρα είχαν τελειώσει και έτσι άρχιζε την ημέρα της Κυριακής.

Το πρωί της Κυριακής φορούσαμε όλοι τα καθαρά μας ρούχα και εσώρουχα και πηγαίναμε στην εκκλησία. Ο πατέρας μας σηκωνόταν πολύ πρωί. Αφού έκανε την προσευχή του, μετά διάβαζε τους Χαιρετισμούς του Ιησού Χριστού από το Ωρολόγιο και κατόπιν διάβαζε περικοπές από την Καινή Διαθήκη. Όταν αναχωρούσαμε για την εκκλησία, πρώτα ζητούσαμε συγγνώμη οι μεν από τους δε: «Συγχωρέστε», και «ο Θεός να σε συγχωρέση!». Αυτό συνέβαινε όχι μόνο μεταξύ μας, με τους ανθρώπους του σπιτιού μας, αλλά και με τους γείτονες.

Τις νηστείες – τις τρεις ημέρες της εβδομάδος, Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή, καθώς και τις μεγάλες νηστείες τις κρατούσε με πολλή ευλάβεια και ακρίβεια, καθώς και τα μικρά παιδιά, έστω και να ήσαν άρρωστα. Η Μεγάλη Τεσσαρακοστή ήτο ένα γεγονός σημαντικό στη χριστιανική ζωή όλων μας. Είχαμε σκεύη διατηρημένα μόνο γι' αυτό τον καιρό, όπως λεκάνες, πιάτα και κουτάλια. Το Πάσχα και τα Χριστούγεννα οι γιορτές στα χωριά μας διαρκούσαν πολλές ημέρες.

Η μητέρα μου ήτο μία ανεπανάληπτη νοικοκυρά. Αυτή έραβε, ύφαινε στον αργαλειό, έπλεκε. Μας έκανε η ίδια όλα τα ενδύματά μας: Υποκάμισα, παλτό, γελέκια, ζακέτες, καθώς και βελέντζες και άλλα σκεπάσματα, για τα κρεββάτια μας. Μεγάλωσε οκτώ παιδιά, έξι κορίτσια και δύο αγόρια, και μας ανέθρεψε όλα με το φόβο του Θεού, με σεβασμό απέναντι στους ανθρώπους και με τιμή. Δεν λυπόταν να μας δέρνη κιόλας, όταν χαλούσαμε την τάξι του «κοινοβίου» της.

Ευλάβεια, πίστις, εκπλήρωσις των χριστιανικών μας παραδοσιακών καθηκόντων μας είχαν γίνει φυσική συνήθεια. Επήγαζαν μέσα από την ύπαρξί της. Ομοίως η

αγάπη της για το Θεό, η καλωσύνη, η μετριοφροσύνη της....

Κάποτε, όταν βρέθηκα στο καταφύγιο της πόλεως Μπροστένι, επήγα να μείνω το Άγιο Πάσχα στο σπίτι μας, και θυμήθηκα τις χριστιανικές μας συνήθειες από την παιδική μου ηλικία. Μπόρεσα να συνομιλήσω μαζί της και κατάλαβα τότε πόσο βαθιά ήτο η χριστιανική της ζωή.

Τη Μεγάλη Πέμπτη αναχώρησε το πρωί από το σπίτι, και όταν επέστρεψε και την ερώτησα, έμαθα με μεγάλη μου έκπληξι ότι είχε πάει σε μια ασθενή γειτόνισσα να της κάνει ένα δώρο, να της πλύνει τα πόδια εις ανάμνησιν της ταπεινώσεως του Ιησού μας προ του Μυστικού Δείπνου. «Ο Κύριος να πλύνει τα πόδια των Μαθητών Του κι εγώ να μη κάνω τίποτε γι' Αυτόν;», μου απήντησε. «Έκαμα κι εγώ κάτι παρόμοιο. Έπλυνα τα πόδια της Μαρίας του Γαβριήλ, η οποία είναι άρρωστη στο κρεβάτι, και της εφόρεσα ένα ζευγάρι κάλτσες από τις δικές μας, καινούργιες».

Τη Μεγάλη Παρασκευή ήτο όλη την ημέρα με τα μάτια της δακρυσμένα. «Όταν σκέπτομαι, μου έλεγε, πόσα υπέφερε ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός για εμάς, μου έρχεται να κλαίω και να στενάζω από πόνο».

Το Μέγα Σάββατο, όταν εμείς θαυμάζαμε τα τσουρέκια και τα κουλούρια που μας παρεσκεύαζε για το Πάσχα, αυτή μας έλεγε: «Τα έκαμα τόσο ωραία, όχι για να τα ευχαριστηθήτε τρώγοντάς τα, διότι δεν μου έρχεται ούτε να τα αγγίξω, αλλά τα έκανα έτσι πρώτα για τη δόξα του Κυρίου μας, που αύριο ανασταίνεται».

Σαν γερόντισσα στην ηλικία, παρότι έπασχε από ασθένειες, ουδέποτε απουσίασε από την εκκλησία. Διατηρούσαν μία συνήθεια οι νοικοκυρές, να ασπάζονται το χέρι των γερόντων και των χηρών και να τους βάζουν στο χέρι χρήματα. Κάποτε με ερώτησε, αν είναι καλό αυτό που κάνει, δηλαδή να παίρνη χρήματα. Μου έλεγε: «Ποτέ δεν ξοδεύω αυτά τα χρήματα για μένα, αλλά αγοράζω με αυτά κεριά και τα ανάβω μπροστά στην Κυρία Θεοτόκο· και στο σπίτι μου για κάθε φράγκο κάνω και από δέκα μετάνοιες, για την υγεία που μου το έδωσε».

Άλλη φορά ήθελα να μάθω τι ξέρει η μητέρα μου από τη διδασκαλία της Εκκλησίας. Μου έλεγε τότε το Σύμβολο της Πίστεως, το Όνειρο της Παναγίας, την Επιστολή, τα οποία απήγγελλε από στήθους. Επίσης ολόκληρα κείμενα από το Ιερό Ευαγγέλιο και τους Ψαλμούς. Μου έλεγε τον 49ο ψαλμό. Εγνώριζε από στήθους πολλές προσευχές, τροπάρια, στιχηρά των εορτών, τα οποία μάθαινε στην εκκλησία. Θαύμασα για όλα αυτά, διότι δεν μου είχε δώσει κάποια αίσθησι ότι τα γνώριζε. Τα κρατούσε μέσα της με πολλή αφοσίωσι.

[Συνεχίζεται]